

os den samme Nytte af i Krigstid; saaledes maa dette forstaaes. Naar den ærede Krigsminister har sagt, at ved andre Armeer regnede man 3 Officerer paa 100 Mand, saa kunde jeg gjerne lade denne Bemærkning hengaae, thi ved vort System kunde han faae 5 Officerer paa 100 Mand; idet der, selv om der kun var 2 Officerer faststaaende, vilde kunne erholdes 3 Reserveofficerer; men jeg kan dog ikke lade det hengaae, fordi det kunde lede til en slyv Betragtning, naar en ny Organisationsplan blev forelagt. Det er aldeles rigtigt, at i den Armeer, som jeg formoder, den ærede Krigsminister især sigtede til, nemlig til den engelske, der vil man finde i Almindelighed 3 Officerer pr. 100 Mand, men det ligger deri, at den engelske Armeer er indrettet paa i Krigstid at fordobles i Underclasserne, hvor altsaa Officerernes Antal vil blive 3 Officerer paa 100—150 Mand, og mulig 3—4 Officerer paa 150—200 Mand, eller omtrent 1 Officer for 50 Mand og det troer jeg er Gjennemsnittet, som findes ved de fleste Armeer paa Krigsfod i Europa. Vi komme nu til Forslaget om, at ingen Forfremmelse skal skee ud over Obersts Rang i Fredstid eller under almindelige Omstændigheder. Det er paa ingen Maade et Besparelsessystem, som her har ledet Udvalget; Udvalget har tværtimod tænkt sig, at det hele Gageringsystem skulde indrettes saaledes, at disse Mænd i den samme Stilling uden Forfremmelse ogsaa kunde efter visse Tjenesteaar faae en forøget Gage, for derved at komme udover den meget store Ulempe, som indtræder, naar man maa fremdrage yngre Officerer til de høiere Poster for Commandovæsenets Skyld. Saasnart de ældre Officerer vide, at de efter en vis Række af Tjenesteaar uden Forfremmelse dog ville faae en Forbedring i deres Kaar, saa ville mange af dem langt bedre finde sig i de-

res Skjæbne, ved at blive forbigaaet af yngre Kammerater, end de vilde gjøre, naar paa eengang den Art Tilfidesættelse, de troe at lide, rammer baade deres Stilling og Indtægt. Vi have altsaa paa ingen Maade tænkt os, at det skulde føre til nogen Besparelse eller forhindre, at de Mænd, som i en lang Tid have tjent i Oberstclassen, skulde kunne faae en forhøiet Gage, men vi have troet — og det er ikke en Tanke, som er fremgaaet af en lang Fredstid, som den ærede Minister udtrykte sig, men det er netop en Betragtning, som er fremgaaet af Krigsforholdene — at det vilde være af Bigtighed, netop ved Krigsudbrud, ikke at være indskrænket til et ringe Antal i Fredstid forfremmede Generaller, som man enten under saadanne Omstændigheder maatte tilfidesætte, eller som man maatte bruge uden at have Tillid til dem. Naar man bliver staaende ved at have som øverste Stilling i Hæren Oberst eller Oberstlieutenantsclassen, — thi i den danske Hær er det een og samme virkelige Grad, Forstjellen er kun i Gagen, — saa vil man see, at man ved Fredsbrud har et langt større Valg af Mænd, og det er langt lettere at gribe den Rette, som er meest stikket til at overtage Commandoen. Heri ere vi heller ikke gaaede ud fra Noget, som ikke har bestaaet i Virkeligheden, og vi have for ganske nyligt seet et ganske herligt Exempel paa hvor nyttigt det er. Den schweitserske Hærs Organisation er netop saaledes; i Schweits hedde de øverste Officerer Oberster, og kaldes først Generaller, naar de faae Commando som Generaller, og derfor var Schweits, da det sidst stillede en Hær paa Venene, der i en meget kort Tid blev af en ganske forbausende Størrelse, i Stand til at tage adskillige af de yngre Oberster i Armeen og betroe Commandoen til, uden at Nogensomhelst derover kunde føle sig tilfidesat.